

योएलको पुस्तक र लाओदिकियाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डली - संख्या उनन्चालीस

Jeff Pippenger

2026-02-02

उनन्चालीस नम्बर

२०२४ को बाह्य अल्फा आधारभूत परीक्षापछि आउने आन्तरिक ओमेगा शीर्षशिला परीक्षाले “भण्डारगृह” र भण्डारगृहमा राखिएको “भोजन” को परिभाषा माग गर्दछ। यो परीक्षा भविष्यवाणीसम्बन्धी हो, र यसमा सत्यको आन्तरिक तथा बाह्य रेखा छ। के ती बहुमूल्य रत्नहरू जेम्स ह्वाइटको अवशेष मण्डली हुन्, वा ती परमेश्वरको वचनका सत्यताहरू हुन्? ती दुवै हुन्।

९/११ मा, परमेश्वरका जनहरूलाई त्यो सानो पुस्तक खान र यर्मियाहका पुराना बाटाहरूमा फर्कन बोलाइयो, जहाँ त्यसबेला आधारहरू राखिएका थिए। ९/११ मा, यो देखियो कि जब प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारमा यूहन्नालाई नाप्र भनियो, तब उसलाई दुईवटा कुरा नाप्र भनिएको थियो। उसलाई मन्दिर र त्यसमा उपासना गर्नेहरू दुवैलाई नाप्र भनिएको थियो। अन्यजातिहरूले १,२६० वर्षसम्म पवित्रस्थान र त्यसको सेनालाई कुल्चीमिल्ची गरेको प्राङ्गणलाई उसले छोडिदिनु भनिएको थियो। पवित्रस्थान र सेना भनेका मन्दिर र त्यसमा उपासना गर्नेहरू नै हुन्।

२०२३ मा, ९/११ मा अवतरित भएको उही स्वर्गदूत फेरि अवतरित भयो, मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको छाप खोल्दै; अनि त्यसपछि २०२४ मा—के रोमको प्रतीकले अझै पनि मिलेराइटहरूका लागि जस्तै दर्शनलाई स्थापित गर्दछ कि गर्दैन भन्ने बाह्य आधारभूत परीक्षा।

स्वर्गका “खुला इयालहरू” ले मन्दिरको आन्तरिक ओमेगा-परीक्षाको आगमन र “फर्क” भन्ने आह्वानलाई चिन्हित गर्दछन्। यस परीक्षाले दुईवटा प्रतीकहरू पहिचान गर्नुपर्ने माग गर्दछ। जब तेस्रो स्वर्गदूत १८४४ मा आयो, र त्यसपछि फेरि ९/११ मा, यूहन्नालाई मन्दिर र त्यसमा आराधना गर्नेहरूलाई नाप्र भनिन्छ, यसरी २०२३ मा मन्दिर र आराधकहरूको नाप गर्ने एउटा भविष्यसूचक कार्यको पहिचान गरिन्छ। मलाकीले “भण्डारघर” के हो, र “आहार” के हो भन्ने प्रश्न उठाउँछन्। मिलरको सपनामा यी नै प्रश्नहरू यसरी हुनेथिए— “सन्दूक” के हो, र “रत्नहरू” के हुन्।

मिलरको सपनाले स्वर्गका खुला इयालहरूलाई त्यस स्थानको रूपमा चिन्हित गर्दछ जहाँ प्रकाशको पुस्तक अध्याय उन्नाइसको विजयी मण्डलीलाई सेतो सनको वस्त्रमा उठाइन्छ, ताकि तिनीहरू सेनाहरूका परमप्रभुको सेनाका सेता घोडाहरूमा सवार होऊन्। खुला इयालहरू त्यही स्थान हुन् जहाँ मलाकीको आशीर्वाद वा श्राप खन्याइन्छ। मिलरको खुला इयाल त्यही स्थान हो जहाँ फोहोर हटाइन्छ र रत्नहरूलाई सन्दूकभित्र जम्मा गरिन्छ।

स्वर्गका इयालहरूको पहिलो उल्लेख नूहको कथामा पाइन्छ, र जब ती इयालहरू खोलिए, तब चालीस दिन र चालीस रातसम्म वर्षा भयो। जब ती इयालहरू खोलिन्छन्, तब जहाजमा आठ जना प्राणहरू हुन्छन्। लाल समुद्रमा भएको बप्तिस्माले यर्दन पार नगरुज्जेल चालीस वर्षको भौँतारिनु आरम्भ गरायो। पछि ख्रीष्टले त्यही स्थानमा बप्तिस्मा लिनुहुँदा उहाँलाई चालीस दिनका लागि उजाडस्थानतर्फ डोर्‍याइयो। उहाँको बप्तिस्माद्वारा पूर्वचित्रित गरिएझैं, जब उहाँ पुनरुत्थान हुनुभयो, तब स्वर्गारोहण गर्नुअघि उहाँले चालीस दिनसम्म चेलाहरूलाई शिक्षा दिनुभयो।

जब कलीसिया संघर्षरत कलीसियाबाट विजयी कलीसियामा परिवर्तन हुन्छ, तब तीस वर्षीय राजा दाऊदले चालीस वर्षसम्म राज्य गर्नेछन्। विजयी कलीसियालाई एक अगमवक्ता, एक पूजाहारी र एक राजाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। आफ्नो बाइस वर्षको सेवकाइ आरम्भ गर्दा तीस वर्षका रहेका अगमवक्ता इजकिएल थिए, र उनले त्यो सेवकाइ त्यस बेला आरम्भ गरे, जब आकाशहरू खुला भए।

अब तीसौं वर्षमा, चौथो महिनाको पाँचौं दिनमा, जब म कैदीहरूका बीच केबार नदीको किनारमा थिएँ, तब आकाश खुल्यो, र मैले परमेश्वरका दर्शनहरू देखें। इजकिएल १:१।

तीस वर्षको उमेरमा योसेफले पूजाहारीको रूपमा शासन गर्न आरम्भ गरे, र उनले इस्लामको पूर्विय वायुसँग सामना गरे, जसले चर्कैदो संकट ल्यायो र समुद्रमा लम्पसार परेको अजिङ्गर, अर्थात् मिश्रलाई, एक-विश्व सरकार लागू गर्न अनुमति दियो। त्यस संकटमा योसेफले अन्न भण्डारगृहहरूमा जम्मा गरे।

सन् २०२३ को जुलाई महिनामा उजाडस्थानमा एउटा आवाज सुनियो, त्यसपछि यहूदाको कुलको सिंहले मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको मोहोर खोल्न थाल्नुभयो। सन् २०२४ मा, आधारभूत बाह्य अल्फा परीक्षाले दुई वर्गलाई अलग गऱ्यो, र मोहोर खोल्ने प्रक्रिया निरन्तर रह्यो। अब सन् २०२६ मा, मन्दिरको आन्तरिक ओमेगा परीक्षा, जसले फेरि एकपटक दुई वर्गलाई अलग गर्नेछ, आइपुगेको छ।

ख्रीष्टले, करारका सन्देशवाहकको रूपमा, धेरैसँग करारलाई दृढ गर्नुभएको पवित्र हप्ता आँगन र पवित्र स्थान हो। अक्टोबर २२, १८४४ देखि माइकल उठ्नुहुन्छ (जसरी उहाँ त्यस पवित्र हप्ताको अन्त्यमा स्तिफनसलाई ढुंगाले हानिँदा उठ्नुभएको थियो) त्यतिन्जेलसम्म परमपवित्र स्थान हो। वसन्तकालीन पर्वहरू त्यस पवित्र हप्तामा पूरा भए, र ती पर्वहरूको अल्फा हुन्; अनि शरदकालीन पर्वहरू—पहिलो दिनका तुरहीहरू, दशौं दिनको प्रायश्चित्तको दिन, र त्यसपछि पन्ध्रौँदेखि बाइसौं दिनसम्मका वासस्थानहरूको पर्व—पर्वहरूको ओमेगा हुन्।

“यही प्रकारले दोस्रो आगमनसँग सम्बन्धित रूपकात्मक छायाहरू पनि प्रतीकात्मक सेवामा संकेत गरिएको समयमा पूरा हुनुपर्छ। मोशाको व्यवस्थाअन्तर्गत पवित्रस्थानको शुद्धीकरण, अर्थात् प्रायश्चित्तको महान् दिन, सातौं यहूदी महिनाको दशौं दिनमा हुन्थ्यो (लेवी १६:२९-३४), जब प्रधान पूजाहारीले सारा इस्राएलको निम्ति प्रायश्चित्त गरिसकेपछि, र यसरी तिनीहरूका पापहरू पवित्रस्थानबाट हटाइसकेपछि, बाहिर निस्केर जनतालाई आशिष् दिन्थे। त्यसैकारण यो विश्वास गरिएको थियो कि ख्रीष्ट, जो हाम्रा महान् प्रधान पूजाहारी हुनुहुन्छ, पाप र पापीहरूको विनाशद्वारा पृथ्वीलाई शुद्ध पार्न, र आफ्ना प्रतिक्षारत जनहरूलाई अमरतासहित आशिष् दिन, प्रकट हुनुहुनेछ। सातौं महिनाको दशौं दिन, प्रायश्चित्तको महान् दिन, अर्थात् पवित्रस्थानको शुद्धीकरणको समय, जुन सन् १८४४ मा अक्टोबर २२ मा परेको थियो, प्रभुको आगमनको समय मानिएको थियो। यो पहिल्यै प्रस्तुत गरिएका प्रमाणहरूसँग मेल खान्थ्यो कि २३०० दिनहरू शरद् ऋतुमा समाप्त हुनेछन्, र त्यो निष्कर्ष अटल देखिन्थ्यो।”

“मत्ती २५ को दृष्टान्तमा प्रतीक्षा र निद्राको समयपश्चात् दुलहाको आगमन हुन्छ। यो भविष्यवाणी तथा प्रतिरूपहरू दुवैबाट भर्खरै प्रस्तुत गरिएका तर्कहरूअनुसार नै थियो। तिनले आफ्नो सत्यताप्रति बलियो विश्वस्तता प्रदान गरे; र ‘मध्यरात्रिको पुकार’ हजारौं विश्वासीहरूद्वारा उद्घोषित गरियो।

“ज्वारभाटाको प्रचण्ड छालझैँ त्यो आन्दोलन सारा देशभरि फैलियो। सहरदेखि सहरसम्म, गाउँदेखि गाउँसम्म, र टाढाटाढाका ग्रामीण स्थानहरूमा समेत त्यो पुग्यो, यहाँसम्म कि परमेश्वरका प्रतीक्षारत जनहरू पूर्ण रूपमा जागृत भए। उदाउँदो सूर्यअगाडि आरम्भिक हिमपात हराएझैँ, यस घोषणाको सामुन्ने कट्टर उन्माद लुप्त भयो। विश्वासीहरूले आफ्नो शङ्का र अन्योल हटेको देखे, र आशा तथा साहसले तिनका हृदयहरूलाई सजीव तुल्यायो। यो कार्य ती चरम अवस्थाहरूबाट मुक्त थियो, जुन सधैं त्यति बेला प्रकट हुन्छन् जब परमेश्वरको वचन र आत्माको नियन्त्रणकारी प्रभावविना मानवीय उत्तेजना हुन्छ। यसको स्वभाव ती नम्रता र परमप्रभुतर्फ फर्कने समयहरूसित मिल्दोजुल्दो थियो, जुन प्राचीन इस्राएलमा उहाँका सेवकहरूबाट आएको ताडनाका सन्देशहरू पछिपछि देखा पर्छ। यसले हरेक युगमा परमेश्वरको कार्यलाई चिन्हित गर्ने विशेषताहरू वहन गरेको थियो। त्यहाँ उन्मादपूर्ण हर्ष अलिकति मात्र थियो; बरु हृदयको गहिरो जाँच, पापको स्वीकारोक्ति, र संसारको परित्याग थियो। प्रभुलाई भेट्नका निम्ति तयारी गर्नु नै व्याकुल आत्माहरूको बोझ थियो। त्यहाँ दृढतापूर्ण प्रार्थना र परमेश्वरप्रति निरपेक्ष समर्पण थियो।” The Great Controversy, 400.

वसन्तका चाडहरू पवित्र हप्तामा पूरा भए, र त्यसपछि पेन्टेकोस्टमा प्रारम्भिक वा अल्फा वर्षा खन्याइयो, जसले शरदकालीन चाडहरूमा हुने पछिल्लो वर्षाको खन्याइने कार्यको प्रतीकात्मक निरूपण गर्‍यो। ती वसन्तका चाडहरू लेवीयव्यवस्था २३ को पद १ देखि २२ सम्म प्रस्तुत गरिएका छन्। शरदकालीन चाडहरू पद २३ देखि ४४ सम्म छन्। २३०० वर्षले तपाईंलाई १८४४ सम्म ल्याउँछ। वसन्तका चाडहरूका लागि बाइस पद र शरदकालीन चाडहरूका लागि बाइस पद। तेइसौं अध्यायमा बाइस-बाइसका दुई समूह।

तुरहीहरूको पर्व एउटा चेतावनी थियो कि दस दिनभित्र न्याय हुनेछ, र वासस्थानहरूको पर्व प्रायश्चित्तको दिनमा क्षमा गरिएका पापहरूका कारणको आनन्दोत्सव थियो। पर्वपछिको विश्रामदिन र आठौं दिनले पृथ्वीको हजार-वर्षीय विश्रामदिनको विश्रामलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

तर, हे प्रियजनहो, यस एक कुराबाट अज्ञानी नबसो कि प्रभुको सामु एक दिन हजार वर्षजस्तै हो, र हजार वर्ष एक दिनजस्तै। २ पत्रुस ३:८।

पहिलो स्वर्गदूतले न्यायको उद्घाटनको घोषणा गर्‍यो, र त्यस भविष्यवाणीगत स्तरमा १७९८, जुन दानियलको “अन्त्यको समय” थियो, तुरहीहरूको पर्वको परिपूर्ति हो; तर ११ अगस्ट, १८४० मा, १७९८ को पहिलो स्वर्गदूतको नखोलिएको सन्देश दोस्रो धिक्कारको भविष्यवाणीको परिपूर्तिसँग सामर्थ्यवान बनाइयो। इस्लाम तुरहीहरूको पर्वको चेतावनीको एक भाग हो, जसले नजिकिँदै गरेको न्यायको दिनको घोषणा गर्दछ।

हेर्न इच्छुकहरूका लागि, तुरहीको पर्व र बासस्थानको पर्वले मध्यभागमा न्याय सहित अल्फा र ओमेगा पर्वहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्। यी पर्वहरू लेवीयव्यवस्था तेईसमा उल्लेख गरिएका छन् भन्ने कुरा संयोग होइन। तेईस प्रायश्चित्तको प्रतीक हो। पहिलो पर्व सातौं महिनाको पहिलो दिनमा पर्छ र अन्तिम पर्व बाइसौं दिनमा समाप्त हुन्छ भन्ने कुरा पनि संयोग होइन। तुरहीको पर्व हिब्रू वर्णमालाको पहिलो अक्षर हो, प्रायश्चित्तको दिन मध्य अक्षर हो, र बासस्थानको पर्व हिब्रू वर्णमालाको बाइसौं अक्षर हो।

लेवीयव्यवस्था २३ को पद २३ देखि ४४ सम्म “सत्यको ढाँचा” भित्र स्थापित बाइस पदहरू हुन्। बीचको दशौं दिनले एक परीक्षा जनाउँछ, किनकि दश परीक्षा को प्रतीक हो, र प्रायश्चित्तको दिन त्यही स्थान हो जहाँ हराएकाहरूको विद्रोह अभिलेखित र समाधान गरिन्छ, अनि त्यो विद्रोह हिब्रू वर्णमालाको तेह्रौं अक्षरद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। हिब्रू शब्द “सत्य” को बीचको अक्षर तेह्रौं हो, र त्यो सातौं महिनाको दशौं दिनसँग मेल खान्छ, अनि एक मार्गचिह्नको रूपमा यसले हिब्रू वर्णमाला र उक्त विशिष्ट दिनका भविष्यसूचक गुणहरू धारण गर्दछ। दश र तेह्रको योग तेइस हुन्छ। सत्तरी १० गुणा ७ को योगफल हो, र सातौं महिनाको दशौं दिन पनि सत्तरीसँग तुल्य हुन्छ, जुन अवसरको समय समाप्त भएको प्रतीक हो।

तब पत्रुस उहाँकहाँ आएर भने, प्रभु, मेरो भाइले मेरो विरुद्ध कति पटक पाप गरेमा म उसलाई क्षमा गरूँ? के सात पटकसम्म? येशूले उसलाई भन्नुभयो, म तिमीलाई भन्दिनँ, सात पटकसम्म; तर सत्तरी गुणा सात पटकसम्म। मत्ती १८:२१, २२.

प्राचीन इस्राएलका लागि चार सय नब्बे वर्ष छुट्याइएका थिए। ती वर्षहरू तेइस सय वर्षबाट छुट्याइएका थिए र सत्तरी हप्ताका रूपमा प्रस्तुत गरिएका थिए; यसरी येशूले दानियल अध्याय ९ मा “सत्तरी” हप्ताद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको अनुग्रहको समयको सीमा चार सय नब्बे हो भनी चिनाउनुभयो।

सत्तरी हप्ताहरू तिम्रा मानिसहरू र तिम्रो पवित्र नगरमाथि ठहराइएका छन्—अपराधको अन्त गर्न, पापहरूको समाप्ति गर्न, अधर्मको लागि प्रायश्चित्त गर्न, अनन्त धार्मिकता ल्याउन, दर्शन र भविष्यवाणीमा मोहर लगाउन, र अति पवित्रलाई अभिषेक गर्न। दानिएल ९:२४।

“काटिएको” भनेर अनुवाद गरिएको हिब्रू शब्द पुरानो करारमा केवल यही पदमा मात्र प्रयोग भएको छ, र यसको अर्थ “निश्चित गरिएको” वा “आज्ञापित गरिएको” हो। यो सामान्यतया “काटिएको” भनेर अनुवाद गरिने शब्दभन्दा भिन्न

छ, जुन उत्पत्ति पन्ध्रमा करारको पहिलो चरणमा अब्रामले बलिहरू काटेको घटनामा आधारित छ। इसाएललाई परीक्षा-अवधिको रूपमा चार सय नब्बे वर्षको समय “निश्चित गरिएको” र “आज्ञापित गरिएको” थियो, र त्यसपछि तिनीहरू परमेश्वरका करारका प्रजाको रूपमा काटिने थिए। “काटिने” का दुई फरक प्रयोगहरू छन्; एउटा, जसले त्यो अवधिलाई एक परीक्षा-अवधिको रूपमा जनाउँछ, जुन सत्तरीको सङ्ख्याद्वारा ठूलो सङ्ख्याबाट “काटिएको” थियो, र जब योएलको “नयाँ दाखमद्य” तिनीहरूको मुखबाट “काटिन्छ,” तब परीक्षा-अवधि समाप्त हुन्छ। सत्तरीले परीक्षा-अवधिको समाप्तिलाई जनाउँछ।

शरदकालीन पर्वहरूमा हिब्रू शब्द “सत्य” का तीन चरणहरू समाविष्ट छन्। शरदकालीन पर्वहरू लेवीयव्यवस्था 23:23 मा आरम्भ हुन्छन्, प्रायश्चित्तको दिनको मध्य वेमार्क दशौँ दिन हो र तेह्रौँ अक्षर 23 सँग समतुल्य हुन्छ, र वासस्थानहरूको पर्व बाइसौँ दिनमा समाप्त हुन्छ, अनि त्यसपछि पर्वको पछि आउने एक महान् सबाथ हुन्छ, र यो खण्ड 23:44 मा समाप्त हुन्छ।

लेवीय व्यवस्था भन्नाले लेवीय पूजाहारी पदलाई जनाउँछ। वसन्तकालीन पर्वहरू अध्याय 23:1-22 मा प्रस्तुत गरिएका छन्, अनि शरदकालीन पर्वहरू 23:23-44 मा प्रस्तुत गरिएका छन्। वसन्तकालीन पर्वहरू बाइस पदद्वारा प्रस्तुत गरिएका छन्, र हिब्रू वर्णमालामा बाइस अक्षरहरू छन्। शरदकालीन पर्वहरू पनि बाइस पदमै प्रतिपादित गरिएका छन्। तुरहीहरूको पर्वले प्रायश्चित्तको दिनमा आउने न्यायको समीपागमनको घोषणा गर्दछ। त्यसपछि वासस्थानहरूको पर्व सात दिनसम्म रहन्छ, जुन सातौँ महिनाको बाइसौँ दिनमा समाप्त हुन्छ। ती सात दिनमध्ये पहिलो दिन एक अनुष्ठानिक विश्रामदिन थियो, जस्तै आठौँ दिन पनि थियो, जो सात-दिने पर्वको भोलिपल्टको दिन थियो। पहिलो र आठौँ दिनले आठौँ दिनलाई ती सातमध्येका आठौँको प्रतीक बनाउँछन्।

इसाएलका सन्तानहरूलाई यसो भन, ‘यस सातौँ महिनाको पन्ध्रौँ दिनदेखि सात दिनसम्म परमप्रभुको निम्ति झुपडीहरूको पर्व हुनेछ। पहिलो दिन पवित्र सभा हुनेछ; त्यस दिन तिमीहरूले कुनै दासत्वको काम गर्नु हुँदैन। सात दिनसम्म तिमीहरूले परमप्रभुको निम्ति आगोद्वारा चढाइने भेंट अर्पण गर्नु; आठौँ दिन तिमीहरूका निम्ति पवित्र सभा हुनेछ, र तिमीहरूले परमप्रभुको निम्ति आगोद्वारा चढाइने भेंट अर्पण गर्नु; त्यो गम्भीर महासभा हो; त्यस दिन तिमीहरूले कुनै दासत्वको काम गर्नु हुँदैन। ... साथै, सातौँ महिनाको पन्ध्रौँ दिनमा, जब तिमीहरूले देशको फल संकलन गरिसकेका हुनेछौ, तिमीहरूले सात दिनसम्म परमप्रभुको निम्ति पर्व मान्नु; पहिलो दिन विश्रामदिन हुनेछ, र आठौँ दिन पनि विश्रामदिन हुनेछ।’ लेवीव्यवस्था 23:34-36, 39.

आठौँ-दिनको औपचारिक शबाथले सहस्राब्दीको शबाथलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जो वासस्थानहरूको पर्वपछि आउँछ। प्राचीन इसाएलको मरुभूमिमा चालीस वर्षसम्मको भौताराइ वासस्थानहरूको पर्वका दिनहरूमा झुपडीहरूमा बस्ने प्रथाद्वारा स्मरण गरिन्छ, र यसले केवल पछिल्लो वर्षाको उण्ड्याइलाई मात्र होइन, तर याकूबको सङ्कष्टको समयलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछ, जब स्वर्गदूतहरूले परमेश्वरका विश्वासयोग्य जनहरूलाई सुरक्षाका लागि डाँडाहरू र पहाडहरूतिर डोर्‍याएका हुन्छन्।

“सङ्कटकालमा हामी सबै सहरहरू र गाउँहरूबाट भाग्यौँ, तर दुष्टहरूले हामीलाई खेदे, र तिनीहरू सन्तहरूका घरहरूमा तरबार लिएर पसे। तिनीहरूले हामीलाई मार्न तरबार उठाए, तर त्यो भाँचियो, र परालझैँ शक्तिहीन भई खस्यो। तब हामी सबैले उद्धारको लागि दिनरात पुकार गर्यौँ, र त्यो पुकार परमेश्वरसमक्ष पुग्यो। सूर्य उदायो, र चन्द्रमा स्थिर रह्यो। जलप्रवाहहरू बग्न छोडे। अँध्यारा भारी बादलहरू उठे, र एक-अर्कासँग ठोक्किए। तर त्यहाँ स्थिर महिमाको एउटा निर्मल स्थान थियो, जहाँबाट धेरै जलधाराहरूको स्वरझैँ परमेश्वरको वाणी आयो, जसले आकाश र पृथ्वीलाई कम्पायमान तुल्यायो। आकाश खुल्यो र बन्द भयो, र उद्वेलित भयो। पर्वतहरू हावामा हल्लिने निगालोझैँ काँपे, र वरिपरि च्यात्तिएका चट्टानहरू फ्याँके। समुद्र भाँडोझैँ उम्लियो, र भूमिमाथि ढुङ्गाहरू फ्याँक्यो। अनि जब परमेश्वरले येशूको आगमनको दिन र घडी बोल्नुभयो, र आफ्ना जनलाई अनन्त करार प्रदान गर्नुभयो, उहाँले एक वाक्य बोल्नुभयो, अनि विराम लिनुभयो, जब ती शब्दहरू पृथ्वीभरि गुञ्जिरहेका थिए। परमेश्वरका इसाएलले आफ्ना आँखा माथितिर स्थिर राखी, यहीवाको मुखबाट निस्केर पृथ्वीभरि अत्यन्त प्रचण्ड मेघगर्जनझैँ गुन्जिँदै आएका ती शब्दहरू सुनिरहेका थिए। त्यो अत्यन्त भयावह रूपमा गम्भीर थियो। प्रत्येक

वाक्यको अन्त्यमा, सन्तहरूले कराए, महिमा! हालेलूयाह! तिनीहरूको मुखमण्डल परमेश्वरको महिमाले आलोकित भएको थियो; र तिनीहरू त्यही महिमाले चम्किरहेका थिए, जसरी मोशाको अनुहार सीनैबाट तल ओर्लँदा चम्किएको थियो। दुष्टहरूले त्यो महिमाको कारण तिनीहरूलाई हेर्न सकेनन्। अनि जब आफ्नो विश्रामदिनलाई पवित्र मानी पालन गरेर परमेश्वरलाई आदर गरेका मानिसहरूमाथि अनन्त आशीर्वाद उच्चारण गरियो, तब पशु र त्यसको प्रतिमामाथि विजयको एक महान् जयघोष उठ्यो।”

“त्यसपछि त्यो जुबिली आरम्भ भयो, जब भूमिले विश्राम पाउनुपर्थ्यो।” Review and Herald, July 21, 1851.

येशू फर्कनुहुन्छ र पृथ्वी एक हजार वर्षसम्म विश्राम गर्छ, जसको प्रकारात्मक संकेत भूमिको सातौँ वर्षको शबाथ र जुबिलीले गर्दछ। लेवीय २३ को तेस्रो पदमा मानिसका लागि सातौँ दिनको शबाथलाई त्यस अध्यायको प्रस्तावनाका रूपमा चिनाइएको छ, जुन आठौँ—अर्थात् सातमध्ये अन्तिम—मा समाप्त हुन्छ, र यसले विश्राम गरिरहेको भूमिको सातौँ वर्षको शबाथलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

अनि परमप्रभुले मोशासित बोल्नुभयो, यसो भन्दै, इसाएलका सन्तानहरूसित बोल, र तिनीहरूलाई भन, परमप्रभुका चाडपर्वहरूको विषयमा, जसलाई तिमीहरूले पवित्र सभाहरू भनी घोषणा गर्नेछौ—यिनै मेरा चाडपर्वहरू हुन्। छ दिन काम गरिनुपर्छ; तर सातौँ दिन विश्रामको शबाथ हो, पवित्र सभा; त्यसमा तिमीहरूले कुनै काम गर्नु हुँदैन; यो तिमीहरूका सबै बासस्थानहरूमा परमप्रभुको शबाथ हो। लेवीव्यवस्था २३:१-३.

तेइसौँ अध्यायको अल्फा सातौँ-दिनको सब्बाथ हो, र अध्यायको ओमेगा पृथ्वी एक हजार वर्षसम्म उजाड रहने अवस्था हो, जसको पूर्वछाया भूमिको सातौँ-वर्षको सब्बाथ र जुबिलीले दिएको छ। अध्यायको अल्फा वसन्तकालीन पर्वहरू हुन्, जो सातौँ-दिनको सब्बाथबाट आरम्भ भई बाइसौँ पदमा समाप्त हुन्छन्; जबकि अध्यायको ओमेगा सातौँ महिनाको बाइसौँ दिनमा समाप्त हुन्छ, जसको पछि आठौँ दिनको औपचारिक सब्बाथ आउँछ, जसले भूमिको सातौँ-वर्षको सब्बाथको प्रतिनिधित्व गर्दछ।

पद १ देखि २२ सम्मले पवित्र स्थानमा स्वर्गीय महायाजकको रूपमा ख्रीष्टको कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्; पद २३ देखि ४४ सम्मले अति पवित्र स्थानमा उहाँको कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। लेवीय व्यवस्था याजकहरूको प्रतीक हो, र यसले ख्रीष्टको महायाजकीय सेवकाइलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। सातौँ दिनको अल्फा सबाथ सृष्टिसम्म पछाडि पुग्छ, र सातौँ वर्षको ओमेगा सबाथ नवसृष्टि गरिएको पृथ्वीसम्म पुग्छ। लेवीय अध्याय २३ ले ऐतिहासिक रूपमा सृष्टिदेखि पुनःसृष्टिसम्मको अवधि समेट्छ।

भविष्यवाणीसम्बन्धी सन्देशको आनन्द वा लज्जा भनेको मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश वा त्यसको नक्कली रूप धारण गर्नेहरूको प्रतीक हो। जबसम्म यस सत्यलाई वर्णनभित्र समावेश गरिँदैन, लज्जा उत्पन्न गर्ने मुद्दा छुटिरहन्छ। जससँग वास्तविक तेल छ, तिनीहरूले यस बुँदालाई गुमाउनेछैनन्। आनन्द तिनीहरूद्वारा प्रतीकित छ जसका पापहरू हटाइएका छन्, र तिनीहरूलाई डेराहरूको चाड मनाइरहेका व्यक्तिहरूद्वारा प्रस्तुत गरिएको छ।

अनि वचन देहधारी हुनुभयो, र उहाँ हामीमध्ये वास गर्नुभयो; (र हामीले उहाँको महिमा देख्यौँ, पिताका एकलौटा पुत्रको जस्तो महिमा,) अनुग्रह र सत्यले पूर्ण। यूहन्ना १:१४।

“dwelt” भनेर अनुदित गरिएको ग्रीक शब्दको अर्थ “वासनगर गर्नु” हो। येशू देहधारी हुनुभयो र हाम्रो बीचमा वासनगर गर्नुभयो। उहाँले हाम्रो मानवीय स्वभाव, हाम्रो वासस्थान, हाम्रो पाल, हाम्रो छाप, हाम्रो देह धारण गर्नुभयो। पत्रुसले यसलाई यसरी भने:

हो, म यो देह-तम्बूमा रहुञ्जेल तिमीहरूलाई स्मरण गराएर सचेत तुल्याइरहनु उचित ठान्दछु; किनकि हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टले मलाई देखाउनुभएझैं, मैले चाँडै नै यो मेरो देह-तम्बू त्याग्नपर्नेछ। २ पत्रुस १:१३, १४।

पावलले यसरी भने:

किनकि हामी जान्दछौं कि यदि हाम्रो यो पार्थिव डेरा-घर भत्काइयो भने, हामीसँग परमेश्वरबाट भएको एउटा भवन छ, हातले नबनाइएको, स्वर्गहरूमा अनन्त रहने एउटा घर। किनकि यसैमा हामी कराहन्छौं, स्वर्गबाट भएको हाम्रो घरले आवृत हुन उत्कट अभिलाषा गर्दै; यदि यसरी आवृत भएपछि हामी नग्न भेटिनेछैनौं भने। किनकि हामी, जो यस डेरामा छौं, बोझले थिचिएका भई कराहन्छौं; यस कारणले होइन कि हामी आवरणविहीन हुन चाहन्छौं, तर अझै माथिबाट आवृत हुन चाहन्छौं, ताकि नश्वरता जीवनद्वारा निलिइयोस्। २ कोरिन्थी ५:१-४।

झुपडीहरूको चाडले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्यलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछ, जुन स्वर्गका झ्यालहरू खोल्न सक्ने सम्पन्न हुन्छ। जब एक लाख चवालीस हजारका पापहरू हटाइन्छन्, तब विजयी कलीसियामाथि पवित्र आत्मा बिना मापन उण्डेलिनेछ। एक लाख चवालीस हजारका निम्ति न्यायकार्य समाप्त हुन्छ, र छाप लगाइएकाहरू झुपडीहरूको चाडद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका पवित्र आत्माको शक्तिअन्तर्गत तेस्रो स्वर्गदूतको ठूलो पुकार घोषणा गर्न अघि बढ्छन्।

हाम्रो शरीर एउटा मन्दिर हो, अनि एउटा पाल पनि हो, अर्थात् एउटा पवित्र मण्डप। जो मानिसहरू पाल-पर्व मनाउन यरूशलेममा भेला हुन्थे, तिनीहरूले आफ्ना पापहरू मेटाइएका छन् भन्ने कुरा मनाइरहेका हुन्थे। मरुभूमिमा पवित्र मण्डप खडा गर्न मोशालाई प्रयोग गरियो, र अन्त्यमा पाल-पर्व मरुभूमिमा छाप्राहरूमा बस्दै मनाइन्थ्यो, किनकि येशूले सधैं अन्त्यलाई आरम्भद्वारा दृष्टान्तित गर्नुहुन्छ।

यस कारण, हे पवित्र भाइहरू, स्वर्गीय बोलावटका सहभागीहरू, हाम्रो स्वीकारका प्रेरित र प्रधान पूजाहारी, ख्रीष्ट येशूमाथि मन लगाओ; जो उहाँलाई नियुक्त गर्नुहुनेप्रति विश्वासयोग्य हुनुहुन्थ्यो, जसरी मोशा पनि उहाँको सारा घरमा विश्वासयोग्य थिए। किनकि जसले घर निर्माण गरेको छ, उसलाई घरभन्दा बढी आदर हुन्छ; यसरी उहाँ मोशाभन्दा बढी महिमाको योग्य ठहरिनुभएको छ। किनभने हरेक घर कसै न कसैले निर्माण गरेको हुन्छ; तर सबै थोक निर्माण गर्नुहुने परमेश्वर हुनुहुन्छ। अनि मोशा त पछि बोलिने कुराहरूको साक्षीको निम्ति एक सेवकको रूपमा उहाँको सारा घरमा विश्वासयोग्य थिए; तर ख्रीष्ट त उहाँको आफ्नै घरमाथि पुत्रको रूपमा हुनुहुन्छ; र यदि हामीले हाम्रो भरोसा र आशाको आनन्दपूर्ण घमण्डलाई अन्तसम्म दृढतापूर्वक थामिरहौं भने, हामी नै उहाँको घर हौं। हिब्रू ३:१-६।

परमेश्वरले पवित्र मण्डप-मन्दिर निर्माण गर्न प्रयोग गर्नुभएको विश्वासी सेवक मोशा थिए, तर महायाजक र प्रेरितको रूपमा ख्रीष्टलाई सेवक मोशाभन्दा बढी महिमा प्राप्त छ। मोशाको पवित्र मण्डप-मन्दिरदेखि लिएर, सुलेमानको मन्दिर, हेरोदले छवालीस वर्ष लगाएर पुनर्निर्माण गरेको मन्दिर, ४६ गुणसूत्र भएको मानवीय मन्दिर, र १७९८ देखि १८४४ सम्मको मिलराइट मन्दिरसम्म—यी सबै परमेश्वरद्वारा निर्माण गरिएका थिए। मन्दिरका विभिन्न प्रकट स्वरूपहरूको भविष्यसूचक रेखामा, जुन अदनको बगैँचाबाट आरम्भ हुन्छ, त्यसपछि पापपश्चात् बगैँचाको द्वारमा, अनि जलप्रलयपछि वेदीहरू हुँदै मोशासम्म पुग्छ; तीन मुख्य मार्गचिन्हहरू मोशा, ख्रीष्ट, र एक लाख चवालीस हजार हुन्।

मोशा र ख्रीष्टले प्राचीन इस्राएलको अल्फा र ओमेगाको प्रतिनिधित्व गर्छन्, र तिनीहरूले संयुक्त रूपमा मानवता र दिव्यताको संयोजनको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसको प्रतिनिधित्व एक लाख चौवालिस हजारले पनि गर्दछ। तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनमा, प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारमा, यूहन्नालाई मन्दिर नाप्र भनिएको छ, र त्यही स्वर्गदूतको ९/११ मा आगमन हुँदा यूहन्नालाई फेरि मन्दिर नाप्र भनिएको छ। दुवै अवस्थामा उसलाई १,२६० दिनको बाहिरी प्राङ्गणलाई छोडिदिन भनिएको छ। २०२३ मा त्यही स्वर्गदूत आयो, र अब परमेश्वरका मानिसहरूलाई मन्दिर नाप्र बोलाइएका छन्। १,२६० दिन, अथवा साढे तीन दिन, २०२३ मा समाप्त भयो, र त्यस बिन्दुदेखि आइतबारको व्यवस्थाको ठीक अघिसम्म मन्दिर उठाइनु पर्नेछ। २०२४ ले जग हालिने कार्यको चिह्न दियो, र यसले “सानातिना कुराहरूका दिनलाई तुच्छ ठान्ने” एउटा समूहको रूपमा विद्रोह प्रकट भएको देखायो, जसले दर्शनलाई स्थापित गर्ने प्रतीकसम्बन्धी मिलरको पहिचानको विरोध गर्‍यो।

फेरि परमप्रभुको वचन मकहाँ आयो, यसो भनिँदै, “जरुब्बाबेलका हातहरूले यस भवनको जग हालेका छन्; तिनीका हातहरूले यसलाई पूरा पनि गर्नेछन्; अनि तिमीहरूले जान्नेछौ कि सेनाहरूका परमप्रभुले मलाई तिमीहरूकहाँ पठाउनुभएको हो। किनकि साना कुराहरूको दिनलाई कसले तुच्छ ठानेको छ? किनकि तिनीहरूले आनन्द गर्नेछन्, र ती सातसँग जरुब्बाबेलका हातमा नापको साहुल देखेछन्; तिनीहरू परमप्रभुका आँखाहरू हुन्, जो सारा पृथ्वीभरि यताउता दौडन्छन्।” जकरिया 4:8-10।

मिलरको यस पहिचानलाई अस्वीकार गर्नु कि दर्शनलाई स्थापित गर्ने रोम हो, आधारहरूलाई अस्वीकार गर्नु हो, र यो “सानातिना कुराहरूको दिनलाई तुच्छ ठान्नु” हो। मिलेराइट आन्दोलन पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूको अल्फा आन्दोलन थियो, र एक लाख चवालीस हजारको आन्दोलन तेस्रो स्वर्गदूतको ओमेगा आन्दोलन हो। यो अल्फाभन्दा बाइस गुणा बढी शक्तिशाली छ। यस भविष्यवाणीसम्बन्धी अर्थमा मिलेराइट आन्दोलनका आधारहरू “सानातिना कुराहरूको दिन” हुन्। हबकूकका दुई पट्टिकाहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएको कुनै पनि आधारभूत सत्यलाई तुच्छ ठान्नु भनेको मर्नु हो, किनकि दानियेल एघारको पद चौधमा स्थापित गरिएको दर्शन त्यही दर्शन हो जसलाई सुलेमानले पहिचान गरेका थिए।

जहाँ दर्शन हुँदैन, त्यहाँ प्रजा नष्ट हुन्छ; तर व्यवस्था पालन गर्ने धन्य हुन्छ। हितोपदेश 29:18।

शिरोबिन्दुको दर्शन अद्भुत छ, किनकि यसले यो पहिचान गराउँछ कि आधारभूत कुनाको ढुङ्गा नै शिरोबिन्दुको ढुङ्गा पनि हो, तर बाइस गुणा बढी शक्तिसहित। २०२४ को अल्फा आधारभूत परीक्षा बाह्य बौद्धिक छापबन्दीको सन्देश थियो र २०२६ को ओमेगा मन्दिर परीक्षा आन्तरिक आत्मिक छापबन्दीको सन्देश हो। एउटाले पशुको प्रतिमा र छापलाई पहिचान गराउँछ र अर्कोले परमेश्वरको प्रतिमा र छापलाई। त्यो ओमेगा आन्तरिक परीक्षा मिलरको सपनाका दुई प्रतीकहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसलाई अन्तिम दिनहरूका घटनाहरूको सन्दर्भमा परिभाषित गरिनु अनिवार्य छ। भण्डारगृह के हो? अनि आहार के हो?

हामी यी कुराहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

येशूको समयमा यहूदी विवाह तीन मुख्य चरणहरूमा सम्पन्न हुन्थ्यो, जुन प्रायः महिना वा एक वर्षसम्म फैलिन्थे। पहिलो चरण कानुनी विवाह थियो, जसलाई वाग्दान भनिन्थ्यो; यस बिन्दुमा विवाह कानुनी रूपमा स्थापित भइसकेको हुन्थ्यो, तर दुलही र दुलहा अलग-अलग नै रहन्थे, जबकि दुलहाले आफ्नी दुलहीका लागि स्थान तयार पार्न आफ्ना पिताको घरमा फर्कन्थ्यो। यही कारणले मरियम, यूसुफकी पत्नी, उनीहरू सँगै बस्नुअघि नै उनकी पत्नी भनिएकी थिइन्। यस अवधिमा अविश्वासयोग्यता व्यभिचार मानिन्थ्यो।

प्रतीक्षाको अवधि अनिश्चित थियो र त्यो दिनहरू, हप्ताहरू वा महिनाहरू हुन सक्थ्यो। यो अनिश्चितता दृष्टान्तको एक अत्यावश्यक तत्त्व हो। वधूको कौमार्यको पुष्टि गर्न पिताले एक वर्षसम्म प्रतीक्षा गर्न सक्थे। वरले आफ्नो फर्कने ठाउँकै दिन वा घडीको घोषणा गर्दैनथ्यो, किनकि त्यो कहिले हुने भनी निर्णय गर्ने अधिकार उसका पिताकै थियो; त्यसैले वधूलाई विवाह आउँदैछ भन्ने त थाहा हुन्थ्यो—तर कहिले हो भन्ने थाहा हुँदैनथ्यो। यो अनिश्चितता जानाजानी राखिएको थियो, र जबसम्म पिताले वरलाई गएर आफ्नी वधू ल्याउन आज्ञा गर्दैनथे, तबसम्म त्यससँग सम्बन्धित सबै कुरा विलम्बित रहन्थ्यो।

जब पिताले भने, “जाऊ र आफ्नी दुलहीलाई लिएर आऊ,” तब दुलहा राति आफ्ना साथीहरूसित, चिच्याउँदै र तुरही फुक्दै आउँथ्यो। यो सधैं राति नै हुन्थ्यो, ताकि दिनको तापमा लामो दूरी यात्रा गर्न नपरोस्, किनकि इस्राएलको भूमिमा दिनको गर्मी अत्यन्त दमनकारी हुन सक्छ। मशालहरू र तेल आवश्यक पर्थे, किनकि त्यहाँ सडकबत्तीहरू थिएनन्, र जुलुस घण्टौंसम्म चलन सक्थ्यो। प्राचीन हिब्रू विवाहहरूमा जुलुसका क्रममा घोषणा गरिने वास्तविक विधिपरक अभिव्यक्ति यो थियो, “हेर, दुलहा आउँदैछ!”

दृष्टान्तका कन्याहरू (वधूका सखीहरू) कुनै संयोगवश त्यहाँ भएका स्त्रीहरू थिएनन्; तिनीहरू वधूका परिचारिकाहरू थिए, जो वधूसँगै प्रतीक्षामा थिए, शोभायात्रामा सहभागी हुने अपेक्षा गरिएका थिए, र जुनसुकै घडीमा पनि तयार रहनु

तथा वरको घरतर्फ जाने बाटोलाई उज्यालो पार्न आफ्नै तेल साथमा बोक्नु तिनीहरूको जिम्मेवारी थियो। मशालहरू चाँडै जल्दै समाप्त हुने भएकाले, यात्रो लामो परेमा भनेर थप तेल साथमा ल्याउनु अनिवार्य आवश्यकता थियो। तेलको कुनै सामूहिक बाँडफाँड थिएन।

प्राचीन जुलुस र विवाहमा हुने ढिलाइ सामान्य थियो र सांस्कृतिक रूपमा त्यो कुनै समस्या थिएन। ढिलाइको अपेक्षा गरिन्थ्यो, र निदाउनु पनि सामान्य थियो। भिन्नता निदाउनुभन्दा तयारीमा थियो, जाग्राममा होइन। मूर्ख कन्याहरूले बुद्धिमतीहरूले जस्तै ढिलाइका लागि पूर्वतयारी गरेनन्। वैधानिक वाग्दानदेखि विवाहको पूर्ण सम्पन्नतासम्मको अवधि एक वर्ष लाग्न सक्ने भएकाले, त्यस अवधिमा सबै नै सुत्ने थिए।

एकपटक जुलुस दुलहाको घरमा पुगेपछि विवाह-भोज आरम्भ भयो, र ढोका सधैंका लागि बन्द गरियो; त्यसपछि ढिलो आइपुग्नेहरूलाई भित्र प्रवेश दिइएन। यो निर्दयता थिएन—यो त प्रचलित रीत थियो, किनकि ढोका बन्द भएपछि पछि आएर ढक्ढक्काउने जो कोही पनि त्यस जुलुसको सहभागी थिएनन् भन्ने नै त्यसको अर्थ हुन्थ्यो।

येशूले कुनै नयाँ बिम्ब रचिरहनुभएको थिएन, र उहाँले यो दृष्टान्तको कुनै व्याख्या पनि दिनुभएन, जबकि उहाँले प्रायः त्यसो गर्नुहुन्थ्यो। उहाँले व्याख्या दिनु आवश्यक पनि थिएन, किनकि यी सबै सांस्कृतिक विवरणहरू उहाँका श्रोताहरूले पूर्ण रूपमा बुझिरहेका थिए। येशूले कुनै अमूर्त अवधारणा होइन, बरु एउटा वास्तविक पूर्वीय विवाहलाई संकेत गरिरहनुभएको थियो।

विवरणहरू हिब्रू साक्ष्यबाट पूर्ण रूपमा समर्थित छन्, साथै रोमी र युनानी कालखण्डका इतिहासकारहरूबाट पनि।

मिश्राह (इ. स. दोस्रो शताब्दी, तर इ. स. ७० अघिको मन्दिर-युगका परम्पराहरूलाई संरक्षण गर्दै)

तलमूद (पछिको संकलन, तर अघिल्लो अभ्यासलाई उद्धृत गर्दै)

जोसेफस (प्रथम शताब्दीका यहूदी इतिहासकार)

रब्बिनिक विवाह-सम्बन्धी लिटर्जी र कानुनी छलफलहरू

यूदेयाका ग्रीको-रोमन पर्यवेक्षकहरू

जोसेफसले कुनै सुव्यवस्थित “विवाह-निर्देशिका” प्रस्तुत गर्दैनन्, तर उनले पूर्वधारणा गरेका कानुनी र सांस्कृतिक विवरणहरू मिश्रा/ताल्मुदका वर्णनहरूसँग ठ्याक्कै मेल खान्छन्। मिश्रा नै मुख्य स्रोत हो।

यो दृष्टान्त पहिलो शताब्दीका यहूदी श्रोतामाथि यति गहिरोसँग प्रहार गर्थ्यो, किनकि मत्ती २५ मा कुनै पनि कुरा व्याख्या गर्नुपर्ने थिएन। मध्यरातमा आगमन हुनु सामान्य थियो, बत्तीहरू र तेल स्पष्ट रूपमा आवश्यक वस्तुहरू थिए, कानुनी वैवाहिक मगनी र मध्यरातको जुलुसबीच ढिलाइ हुनु अपेक्षित थियो, र ढोका बन्द गरिनु त स्थापित प्रचलन नै थियो! जो कुमारीहरू बहिष्कृत गरिए, तिनीहरू लज्जित भए, र येशूको समयका यहूदी श्रोताका दृष्टिमा ती मूर्ख कुमारीहरूको लज्जा पूर्णतया योग्य थियो। विधि-विधानलाई भलीभाँति जानेका कारण, येशूका श्रोताहरूलाई ती मूर्ख कुमारीहरूप्रति कुनै सहानुभूति हुने थिएन, किनकि जुलुसमा सहभागी हुन बोलाइएकी कुनै पनि कुमारीका लागि तयारी गर्नु अनिवार्य जिम्मेवारी हो भन्ने कुरा सबैलाई थाहा थियो। यी सत्यहरू यहूदी श्रोताका लागि यति स्पष्ट थिए कि येशूले यस दृष्टान्तको कुनै व्याख्या दिनु नै परेन।